

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dany Mazákové a soudců Mgr. Ondřeje Rotta a Mgr. Olgy Mičanové ve věci

žalobkyně: [REDAKCE], narozená [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Jeřábkem
sídlem Staré náměstí 67, 516 01 Rychnov nad Kněžnou

proti
žalovanému: [REDAKCE], narozený [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupený advokátkou JUDr. Šárkou Veskovou
sídlem Brněnská 300/31, 500 06 Hradec Králové

o zaplacení 157 692 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 31. března 2022 č. j. 13 C 186/2020-254

takto:

Rozsudek okresního soudu **se zrušuje** a věc **se** okresnímu soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení 157 692 Kč s 9% úrokem z prodlení od 12. 9. 2018 do zaplacení (výrok I) a žalobkyni uložil nahradit žalovanému náklady řízení 164 818,65 Kč (výrok II).

Žalobkyně se domáhala po žalovaném zaplacení výše uvedeného peněžitého plnění s tvrzením, že za žalovaného zaplatila bez právního důvodu vyfakturované ceny stavebního materiálu. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Namítal, že to nebyl on, kdo uzavřel kupní smlouvu na nákup stavebního materiálu a že peníze na účtu žalobkyně, jež byly použity na úhradu kupní ceny, nepatřily žalobkyni, ale byly ve výlučném vlastnictví jejího bývalého manžela [REDAKCE] (syna žalovaného).

Okresní soud na základě provedených důkazů a nesporných tvrzení účastníků zjistil, že žalobkyně a její tehdejší manžel [REDAKCE] společně užívali od začátku roku 2017 až do rozvodu svého manželství dům čp. [REDAKCE] v [REDAKCE], který je ve výlučném vlastnictví žalovaného. V roce 2017 byla na tomto domě zhotovena fasáda. Cena materiálu, který byl použit na tyto stavební práce, byla uhrazena platbou z bankovního účtu, vedeného na jméno žalobkyně (proplacením faktur, znějících buď na jméno žalobkyně, nebo na jméno žalovaného a v jednom případě pouze na jméno [REDAKCE]). Současně však okresní soud na základě provedeného dokazování dovodil, že finanční prostředky, které byly použity na zhotovení fasády, obdržel darem manžel žalobkyně [REDAKCE] od svého bratra [REDAKCE]. Mělo se jednat o celkem 300 000 Kč, jež [REDAKCE] převzal v hotovosti a následně je postupně předával žalobkyni, která z těchto peněz hradila jednotlivé faktury.

Okresní soud neměl za prokázané tvrzení žalobkyně, že by účastníkem kupních smluv, kterými byl nakoupen materiál, hrazený z prostředků na účtu žalobkyně, byl žalovaný. K tomu okresní soud uvedl, že jednak část faktur nebyla vystavena na jméno žalovaného, a dále že samotná skutečnost, že na faktuře jako odběratel byl uveden žalovaný, nemůže být bez dalšího jednoznačným důkazem o tom, kdo kupní smlouvu na takto fakturované zboží uzavřel.

Okresní soud rovněž dospěl k závěru, že z důkazů vyplývá, že žalobkyně ani nemohla disponovat takovými prostředky, které by mohly sloužit k úhradě nákladů na stavební materiál na zhotovení fasády domu, a uzavřel, že peníze na zhotovení fasády poskytl [REDAKCE] jeho bratr [REDAKCE], účet žalobkyně byl pouze platebním prostředkem pro převod peněz za účelem úhrady faktur a peníze na úhradu faktur žalobkyni nepatřily, ale byly výhradním vlastnictvím [REDAKCE]. K tomu okresní soud vyložil, že bezdůvodné obohacení nevzniká, pokud byly finanční prostředky poukázány z účtu jiné osoby na úhradu závazků dlužníka, jestliže z dokazování vyplývá, že finanční prostředky byly na účet vloženy dlužníkem s pokynem vlastníkovu účtu, že tyto finanční prostředky mají být použity na úhradu závazků dlužníka, přičemž úmyslem toho, kdo vkládal peníze na účet, nebylo finanční prostředky převést do vlastnictví vlastníka účtu, ale pouze využít tohoto účtu k úhradě formou bezhotovostního styku.

Z výše uvedených důvodů okresní soud shledal nárok žalobkyně nedůvodným a žalobu zamítl.

Protože okresní soud uzavřel, že nárok žalobkyně není důvodný, nezabýval se procesní obranou žalovaného, který v řízení uplatnil námitku započtení své pohledávky vůči žalobkyni z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení za užívání předmětného domu čp. [REDAKCE] žalobkyni a [REDAKCE].

Proti rozsudku podala žalobkyně odvolání. Sporovala závěr okresního soudu, že účastníkem kupních smluv na stavební materiál nebyl žalovaný. Poukázala na to, že tuto námitku žalovaný uplatnil až v rámci odvolacího řízení, a namítala, že jestliže byl žalovaný uveden na faktuře jako odběratel, měl by naopak on prokazovat, že nebyl kupcem. Vytkla okresnímu soudu hodnocení jednotlivých důkazů. Rozporovala závěry, které okresní soud učinil z audionahrávky údajného rozhovoru mezi ní a [REDAKCE]. Zpochybnila závěr okresního soudu, že by z provedených důkazů bylo prokázáno, že peníze, které byly připsány na její účet, byly ve vlastnictví [REDAKCE]. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobě v celém rozsahu vyhověl nebo aby jej zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému rozhodnutí.

Žalovaný navrhl rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdit. Zopakoval, že nebyl účastníkem kupních smluv na stavební materiál, a že peníze, ze kterých žalobkyně kupní cenu hradila, byly ve vlastnictví jeho syna [REDAKCE].

Odvolací soud poté, co zjistil, že odvolání podala oprávněná osoba a včas, že odvolání je přípustné a obsahovalo všechny zákonem předepsané náležitosti (§ 42 odst. 4, § 201, § 204, § 205 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek okresního soudu a řízení předcházející a shledal, že odvolání je důvodné. Současně odvolací soud dospěl k závěru, že doposud nejsou splněny předpoklady pro potvrzení či změnu rozsudku.

Odvolací soud v první řadě považuje za nutné uvést, že soud je vázán skutkovými tvrzeními žaloby. Prostřednictvím vyličení rozhodných skutečností žalobce musí splnit svoji povinnost tvrzení (§ 101 o. s. ř.). V projednávané věci žalobkyně vymezila skutkově předmět sporu tak, že zaplatila za žalovaného kupní cenu stavebního materiálu dle faktur, které označila, tedy tvrdí, že to byl žalovaný, koho stíhala povinnost uhradit vyfakturovanou kupní cenu.

Podle § 2991 o. z. se bezdůvodně obohatí ten, za něhož bylo plněno, co měl po právu plnit sám.

Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí. Proto bylo v první řadě na žalobkyni, aby prokázala, že plnila to, co měl plnit žalovaný, tj. bylo třeba zkoumat, kdo byl kupujícím ve smluvním vztahu,

na jehož základě došlo k prodeji stavebního materiálu a vyfakturování jeho ceny. Tvzení, že faktury byly proplaceny z účtu žalobkyně žalovaný nespороval.

Okresní soud uzavřel, že finanční prostředky z účtu žalobkyně byly použity „na zhotovení fasády“. To však z provedených důkazů jednoznačně nevyplývá, okresní soud svůj skutkový závěr blíže neodůvodnil a ostatně to netvrdí ani sama žalobkyně. Jestliže okresní soud učinil takovýto skutkový závěr, je tento jeho závěr nepřezkoumatelný. K tomu je však nutné zdůraznit, že žalobkyně v žalobě výslovně uvádí, že faktury za stavební materiál na dokončení stavby domu žalovaného a „také pro jiný účel“ platila ze svého účtu, protože jí je k zaplacení předal svědek [REDACTED]. Tato svá tvrzení žalobkyně zopakovala i v rámci odvolacího řízení. Se zřetelem k žalobnímu tvrzení a tedy vymezenému předmětu sporu však není relevantní, kdo a jakým způsobem nakoupený stavební materiál použil.

Odvolací soud souhlasí se závěrem okresního soudu, že samotný údaj o odběrateli uvedený na faktuře není bez dalšího jednoznačným důkazem o tom, kdo je kupujícím. Nadto je třeba uvést, že ani všechny faktury, které žalobkyně k důkazu předložila, nebyly vystaveny na jméno žalovaného. Dle ustálené judikatury faktura není důkazem o smluvním vztahu mezi účastníky, ale představuje pouze formu účetního dokladu dosvědčujícího provedení určité účetní operace (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 276/2005, sp. zn. 29 Cdo 1671/2000 nebo sp. zn. 32 Odo 479/2006). Okresní soud uzavřel, že žalobkyně své tvrzení, že kupujícím byl žalovaný, neprokázala. Jestliže však okresní soud v průběhu řízení dospěl k závěru, že žalobkyni označené důkazy neprokazují tvrzení podstatná pro to, aby mohla žaloba uspět, bylo jeho povinností, aby o tom žalobkyni náležitě poučil (viz § 118a odst. 3 o. s. ř.). V odůvodnění svého rozsudku sice okresní soud uvedl, že žalobkyni bylo dáno poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř., z obsahu spisu ale vyplývá, že žalobkyně byla okresním soudem poučena pouze při jednání dne 13. 1. 2022, tj. ještě před tím, než okresní soud provedl účastníky navržené důkazy. Tehdy dal okresní soud oběma účastníkům obecné poučení o tom, jaká tvrzení musí v řízení prokázat. Pakliže měl okresní soud po provedení všech žalobkyni navržených (a provedených) důkazů za to, že některá podstatná skutková tvrzení zůstala neprokázána, měl žalobkyni výslovně poučit, jaké konkrétní tvrzení považuje za dosud neprokázané. To však okresní soud neučinil a před tím, než vyhlásil své rozhodnutí, žalobkyni neozřejmíl, že na základě dosud provedených důkazů nemá za prokázané její tvrzení o tom, že kupujícím byl žalovaný. Žalobkyně se tak závěr okresního soudu, že předloženými fakturami neprokázala, že by kupní smlouvu uzavřel žalovaný, dozvěděla teprve z odůvodnění rozsudku. Tím byla žalobkyně krácena na svých procesních právech, protože uvedený závěr okresního soudu byl pro ni nepředvídatelný.

Odvolací soud proto dal při odvolacím jednání žalobkyni poučení (§ 213b o. s. ř.), že musí k prokázání tvrzení o tom, že kupujícím byl žalovaný a že tedy jeho stíhala povinnost zaplatit vyfakturovanou kupní cenu, navrhnout potřebné důkazy. K tomu žalobkyně učinila další důkazní návrhy (navrhla vyžádání zprávy od třetích osob, které faktury vystavily) a žalovaný naproti tomu poukázal na jím předložené listinné důkazy, které však okresní soud nijak nehodnotil. Pochybení okresního soudu tak představuje vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a která nemůže být zhojena v odvolacím řízení. Ve vztahu k objasnění skutkových okolností, kdo uzavřel kupní smlouvu, bude totiž třeba vést obsáhlejší dokazování, které přesahuje rámec odvolacího řízení, neboť ke sporovanému tvrzení žalobkyně bylo okresním soudem vedeno zcela nedostatečné dokazování. Proto odvolacímu soudu nezbylo, než rozsudek okresního soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 213 odst. 4, § 212a odst. 5, § 219a odst. 2 o. s. ř., § 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Okresní soud nad rámec závěru, že se žalobkyni nezdařil důkaz k tvrzení, že povinnost, kterou plnila, stíhala žalovaného, uvedl, že neúspěch žalobkyně je dán také proto, že „na základě zvukové nahrávky dospěl k závěru, že peníze na zhotovení fasády poskytl [REDACTED] jeho bratr [REDACTED], účet žalobkyně byl pouze platebním prostředkem pro převod peněz za účelem

úhrady faktur a peníze na úhradu faktur žalobkyni nepatřily, ale byly výhradním vlastnictvím [REDAKCE].“.

K tomu je v první řadě třeba zdůraznit, že s ohledem na povahu tvrzení žalobkyně (jak bylo uvedeno výše) není rozhodující, zda byl materiál použitý na fasádu domu ve vlastnictví žalovaného či nikoli.

Ve vztahu k otázce, zda a jakým způsobem mohl soud v řízení provést důkaz audiozáznamem hovoru, který měl být uskutečněn mezi žalobkyní a svědkem [REDAKCE], je třeba uvést následující. Odvolací soud sdílí závěr okresního soudu o tom, že tento důkaz je v projednávané věci důkazem přípustným. Za stávající právní úpravy judikatura dovodila, že základním kritériem, jež má vést k rozhodnutí o použitelnosti či nepoužitelnosti zvukových či obrazových záznamů týkajících se člověka nebo jeho projevů osobní povahy a pořízených soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby jako důkazu v občanském soudním řízení, je poměrování chráněných práv a zájmů, které se v této soukromé sféře střetávají, a rozhodování o tom, který z těchto zájmů je v konkrétním případě jejich střetu převažujícím. Střet zájmu na ochraně osobnosti toho, jehož projev je bez jeho souhlasu zachycován, se zájmem na ochraně toho, kdo tento projev zachycuje (a posléze použije), nelze ovšem řešit v obecné rovině. Rozhodování o tom, do jaké míry je určitý zájem v dané konkrétní situaci převažující, je třeba ponechat na zvážení soudu, a to v každém jednotlivém případě. Kromě okolností, za nichž byla taková nahrávka pořízena, budou rozhodující i význam právem chráněného či uznávaného zájmu, který je předmětem vlastního řízení, a možnosti, které měl účastník, uplatňující informace z nahrávky, k dispozici k tomu, aby získal takové informace jiným způsobem než za cenu porušení soukromí druhé osoby. Vzhledem k tomu, že se jedná o výjimečný prostředek, jeho použití jako důkazu v občanském soudním řízení může připadat v úvahu pouze tam, kde má vést k prokázání skutečnosti, kterou není možné prokázat jinak (pomocí důkazů, které nezasahují do absolutních osobnostních práv dotčené osoby), a kde i další okolnosti případu vedou k závěru, že nelze upřednostnit právo na ochranu osobnosti dotčené osoby před právem na spravedlivý proces toho, komu je použití důkazu zvukovým či obrazovým záznamem týkajícím se této osoby nebo jejich projevů osobní povahy na prospěch (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1267/2018 ze dne 14. 8. 2018).

V daném případě se jedná o situaci, kdy jde o důkaz k posouzení otázky, z jakého důvodu žalobkyně dobrovolně hradila penězi ze svého účtu cenu zboží a kdo uzavřel kupní smlouvu na toto zboží. Přitom se jedná o hodnocení právního jednání mezi příbuznými či jinak blízkými osobami, kdy lze očekávat, že tato jednání zpravidla nejsou nijak zachycena v písemné či jinak spolehlivěji prokazatelné formě a je možno očekávat, že důkaz audionahrávkou, zachycující jednání mezi těmito osobami, by mohl být jediným možným důkazem k prokázání tvrzení toho, kdo takový důkaz navrhl. Tímto důkazem má být prokázána existence vlastnického práva žalovaného a současně obsah nahrávky nezasáhl žádným vážným způsobem do osobní sféry žalobkyně. Proto odvolací soud uzavřel, že porovnáním významu právem chráněného zájmu žalovaného s rozsahem zásahu do právem chráněných zájmů žalobkyně je možno dospět k závěru, že tento důkaz je v daném řízení přípustný.

Okresnímu soudu však je třeba vytknout, že důkaz audionahrávkou neprovedl řádně. Ústavní soud vyložil (ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 1247/20 ze dne 1. 9. 2020), že v případě dokazování přehráním videozáznamu, které je třeba považovat za specifický případ ohledání, je nutné, aby soud zaprotokoloval vše významné, co při přehrání videozáznamu vnímá svými smysly, a aby umožnil účastníkům řízení na to následně adekvátně procesně reagovat, a tím učinil své vnímání přezkoumatelným pro vyšší soudní instance. Odvolací soud má za to, že obdobně lze nahlížet na situaci, kdy je jako důkazní prostředek použit audiozáznam. Z obsahu spisu se podává, že okresní soud při jednání dne 3. 3. 2022 zmíněný audiozáznam přehrál. Obsah hovoru, který měl být na záznamu zachycen, však okresní soud nijak nezaznamenal, a o tom, co na záznamu vnímal, zpravil účastníky až v odůvodnění svého rozsudku. Tím okresní soud zbavil žalovanou možnosti

se k provedenému důkazu kvalifikovaně vyjádřit a adekvátně tomu přizpůsobit důkazní návrhy. To vše za situace, kdy okresní soud tomuto důkazu přisoudil rozhodující význam. I z tohoto důvodu proto bylo pro žalovanou rozhodnutí okresního soudu nepředvídatelné a okresní soud tímto krátil procesní práva žalobkyně.

Okresní soud proto v dalším řízení provede všechny účastníky navržené důkazy k prokázání tvrzení žalobkyně, že to byl žalovaný, kdo kupní smlouvy na fakturované zboží uzavřel a koho stíhala povinnost zaplatit kupní cenu. Pakliže i potom uzavře, že některá z podstatných tvrzení nemá za prokázaná, dá o tom tomu z účastníků, kterého bude k takovému tvrzení stíhat povinnost důkazní, řádné poučení, že tvrzení není prokázané, a jaké procesně-právní následky to pro daného účastníka bude mít. Bude-li mít okresní soud za prokázané, že žalobkyně plnila za žalovaného, znovu provede důkaz audiozáznamem, a to procesně bezchybným způsobem. To znamená, že okresní soud nahrávku přehraje a provede i přepis nahrávky (případně s poznámkami, či hlasy na nahrávce zazněly a zda nějakou část nahrávky má za nezřetelnou). Následně dá okresní soud účastníkům možnost se k nahrávce i přepisu vyjádřit, a to včetně prohlášení, zda výslovně potvrzují či vyvrací, zda na nahrávce zazněly jejich hlasy a případně za jakých okolností hovor proběhl.

Okresní soud by se však při dokazování neměl zaměřovat na to, kdo a jakým způsobem uhradil zhotovení fasády na domu žalovaného, protože žalobkyně nežádá vydání bezdůvodného obohacení, které by spočívalo v investici do cizí nemovitosti, ale požaduje vydání bezdůvodného obohacení s tvrzením, že za žalovaného (tedy na základě jím uzavřené kupní smlouvy) hradila kupní cenu stavebního materiálu. Zde považuje odvolací soud za nutné zopakovat, že žalobkyně ve své žalobě výslovně netvrdí, že peníze byly použity na zhotovení fasády, ale pouze to, že „některé faktury za stavební materiál na dokončení stavby předmětného domu a také pro jiný účel“ platila ze svého účtu. V odvolání pak výslovně uvádí, že neví, jak bylo s veškerým materiálem naloženo, a tvrdí, že tento materiál mohl posloužit i na dokončení domu žalovaného v [REDACTED].

Jak již odvolací soud okresnímu soudu uložil ve svém předchozím zrušovacím usnesení č. j. 26 Co 192/2021-176 ze dne 23. 11. 2021, měl by se okresní soud naopak dále zabývat otázkou existence a přesného obsahu žalobkyní tvrzené dohody účastníků o tom, za jakých podmínek žalobkyně uhradí cenu stavebního materiálu na zhotovení fasády. Žalobkyně totiž bez bližšího upřesnění tvrdí, že byla ochotna faktury proplatit s tím, že bude moci v domě bydlet, pokud ale nyní nemůže v domě bydlet, chce peníze vrátit. K tomu odvolací soud upozorňuje na ustanovení § 2997 odst. 1 věty druhé o. z., dle kterého právo na vrácení bezdůvodného obohacení nemá ten, kdo jiného obohatil s vědomím, že k tomu není povinen, ledaže plnil z právního důvodu, který později nenastal nebo odpadl. Nyní účinná právní úprava proto vychází z předpokladu, že právo na vrácení nemá ten, kdo plnil, aniž by jednal v omylu. Tím se současná právní úprava liší od předchozí úpravy dle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), účinné do 31. 12. 2013. Jestliže tedy žalobkyně tvrdí, že na úhradu stavebního materiálu za žalovaného hradila sama dobrovolně (tedy vědomě platila za žalovaného kupní cenu, i když věděla, že tato povinnost stíhá žalovaného), ale že důvod, pro který takto plnila (žalobkyní tvrzená dohoda), z nějakého důvodu odpadl, měla by tvrdit, jaký byl přesný obsah dohody a v čem spočívalo to, že důvod, pro který plnila, nenastal nebo odpadl. I k tomu žalobkyni stíhá povinnost důkazní.

Rovněž je třeba zdůraznit, že je předčasný závěr okresního soudu o tom, že finanční prostředky, poukázané z účtu žalobkyně, byly na účet vloženy [REDACTED] s pokynem žalobkyni coby vlastníkovu účtu, že tyto finanční prostředky mají být použity na úhradu závazků [REDACTED], přičemž jeho úmyslem nebylo finanční prostředky převést do vlastnictví žalobkyně, ale pouze využít tohoto účtu k úhradě formou bezhotovostního styku. Takový závěr z dosud provedených důkazů totiž jednoznačně učinit nelze. Existenci takové (ústní) dohody mezi žalobkyní (vlastníkem účtu) a svědkem [REDACTED] potvrzuje pouze výpověď tohoto svědka (není

tvrzeno ani prokazováno, že by takové dohodě byla přítomna jiná osoba a sama žalobkyně takovou dohodu popírá). Jak však uzavřel i sám okresní soud, výsledky jednotlivých svědků, kteří jsou všichni v nějakém bližším vztahu k jedné či druhé straně sporu, vykazovaly vysoké emoční zapojení svědků. Proto pouze na základě výpovědi jednoho svědka, který je v bližším vztahu ke druhé straně sporu, nelze bez dalšího učinit závěr, že účet žalobkyně byl pouze platebním místem, a že šlo pouze o to, využít tohoto účtu k úhradě závazku třetí osoby formou bezhotovostního styku.

K tomu odvolací soud znovu opakuje, že při posouzení otázky, komu náleží peněžní prostředky uložené na bankovním účtu, je třeba vycházet ze stávající judikatury Nejvyššího soudu, kterou odvolací soud v předchozím zrušovacím usnesení citoval. Tedy že peněžní prostředky na účtu vedeném peněžním ústavem nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu. Oprávnění majitele účtu, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, představuje proto pouze pohledávku z účtu u peněžního ústavu. Jestliže tedy žalobkyně dala bance příkaz, aby z bankovního účtu, který je veden na její jméno a ke kterému jí náleží dispoziční práva, byla uhrazena kupní cena stavebního materiálu, uplatnila tím svoji pohledávku vůči bankovnímu ústavu a realizací této pohledávky splnila dluh z kupní smlouvy. V případě, že by kupní smlouva byla uzavřena jinou osobou než žalobkyní (a tedy povinnost uhradit kupní cenu by stíhala nikoli žalobkyni, ale třetí osobu), tak potom by žalobkyně realizací své pohledávky splnila za jiného povinnost uhradit kupní cenu (tedy by za jiného plnila to, co po právu měl plnit sám) a tím by se takový kupující na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatil.

V novém rozhodnutí o věci samé okresní soud neopomene rozhodnout i o náhradě nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.). K tomu odvolací soud dodává, že při rozhodování o nákladech řízení by okresní soud měl důsledně zvážit účelnost jednotlivých písemných podání účastníků řízení, a to zejména opakovaných podání, učiněných v průběhu řízení před okresním soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Hradec Králové 20. září 2022

JUDr. Dana Mazáková v. r.
předsedkyně senátu